



עמ"ת 39592/04/16 - נור אבו מדיעם (עציר) - בעצמו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 39592-04-16 אבו מדיעם(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 61940/2016

בפני כבוד השופט אלון אינפלד
העורר
נור אבו מדיעם (עציר) - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד אחמד ואתד
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד משה ארץ קדושה

החלטה

האישום ההליכים וההחלטות

1. לפני ערר על החלטות בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופטת שוש שטרית) מיום 1.3.16 ומיום 12.4.16, בהן הוחלט שיש ראיות לכאורה נגד העורר והוחלט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.
2. נגד העורר (שהוא הנאשם 5 או המשיב 5 בבית משפט השלום) וארבעה אחרים מבני משפחתו הוגש כתב אישום בגין אירוע אלימות רב משתתפים ומרובה שלבים, אשר ארע לכאורה ביום 11.2.16. המדובר לכאורה בסכסוך שהחל בין שתי קרובות משפחה, שהתפתח לכלל מעשי אלימות מגוונים של צדדים שונים של משפחה, המתגוררים בסמיכות זה לזה. כתב האישום מתייחס לתוקפים מפלג אחד, אשר לכאורה פעלו באלימות בחצר הפלג השני ובסמוך לו.
3. לעורר מיוחס שלב אחד באירוע בלבד, שלב אשר כונה בבית משפט השלום "השלב השלישי", המתואר בסעיף 11 לכתב האישום. החלטה זו, מתייחסת אפוא לעורר בלבד ולשלב זה בלבד. על פי כתב האישום וכעולה מתיק החקירה, לאחר האירועים הקודמים, הוגשו תלונות במשטרה. בסעיף 11 לכתב האישום נטען כי העורר, עם הנאשמים 3 ו-4 הגיעו למתחם. כאשר ניסה הנפגע, אכרם, לסגור את דלת המתחם, משכו אותו העורר ונאשם 4, "אדם", אל מחוץ למתחם. אדם הפילו לארץ והעורר התיישב עליו, שלף "סכין יפנית" וחתך את אכרם בידו. נטען עוד כי בעת הזו הנאשם 3, "קאזם", הטיח אבן בראשו, וגרם לו לחבלת ראש.
4. הסנגור חלק על קיומן של ראיות, ולחלופין ביקש להסתפק בחלופת מעצר.
5. בית משפט השלום, בהחלטתו מיום 1.3.16, מצא ראיות לכאורה נגד העורר. בית המשפט, בפרק המתייחס ל"אירוע השלישי" הצביע על עדותו של אחד המעורבים, אחיו של אכרם, בשם עמאר, ועל עדותו של הנפגע

עמוד 1



לכאורה, אכרם. הודעתו של עמאר מאותו יום בשעה 11:02, מתייחסת לאירוע של תקיפת אכרם. לדבריו, הוא היה בחצר עם הוריו ועם אחד בשם עלא, כאשר ביתם של הפוגעים, לכאורה, נמצא מעבר לכביש. לדבריו, קאזם, נוח (שמו של העורר דן הוא "נור", אך הוא מכונה גם "נוח") ואדם צעקו מהבית ממול קללות ואיומים. זאת, על כך שבנות המשפחה הנפגעת נלקחו לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה. בני הבית ממול כינו את בני משפחת העד "מלשינים". לדבריו, גם נזרקו אבנים אל חצר הבית ואף אם אינו בטוח אם משהו נפגע מאבנים אלה, ראה שנגרם נזק לדלתות וכלי רכב שהיו בחוץ. לדבריו, גם ילדים קטנים הצטרפו לזריקת האבנים. עמאר מספר עוד כי אביו אמר לבני המשפחה שלו שלא להשיב, ולהשאיר הטיפול למשטרה. אז, האח אכרם יצא החוצה, משום הגיעו שיח'ים שרצו להיכנס, ואכרם התכוון לסגור את דלת החצר שהייתה פתוחה וכן לקרוא לעלא שהיה בחוץ.

6. לדברי עמאר, בשלב זה, "נוח" (העורר) ואדם תפסו את אכרם והחלו להכות אותו, כאשר הם אוחזים במקלות. לאחד מהם הייתה גם סכין קטנה והשניים חתכו את אכרם בידו. לדבריו, עלא הגיע להפריד ונפגע בראשו מאבן. באותה עת, קאזם זרק אבן גדולה ופגע בראשו של אכרם, תוך כדי כך שאכרם מותקף על ידי השניים האחרים. עמאר מספר שאכרם נפל על הרצפה כתוצאה מהתקיפה ודימם מהראש. עמאר הבהיר כי ראה את השניים תוקפים במקלות. יחד עם זאת, הוא לא ראה במו עיניו את התקיפה בסכין, אך שמע על כך מפי אכרם וראה סכין זרוקה בצד. עמאר סיפר עוד כי כפי הנראה, בעת עדותו, אכרם נלקח לטיפול רפואי.

7. אכרם עצמו מספר בהודעה משעה 18:07 באותו יום, כי היה עם עמאר, עם עלא ועם אמו בחצר וביקש לגשת לסגור את השער, נוכח זריקות אבנים. לדבריו, כאשר הגיע לשער, משך אותו העורר החוצה, יחד עם אדם נוסף שלא הספיק לזהות והשניים נתנו לו מכות בכל הגוף. הוא מספר כי העורר הפיל אותו על הארץ, ישב עליו וחתך אותו בידו, באמצעות סכין יפנית. אז, לדבריו, הגיע קאזם וזרק עליו אבן גדולה, בה אחז בשתי ידיים. אכרם מספר כי בני משפחתו משכו אותו לתוך הבית, אך אין הוא זוכר מי משך אותו. עוד סיפר כי הגיע עם עמאר לתחנת המשטרה, על מנת להגיש תלונה אך, מכיוון שלא חש בטוב, פונה באמצעות אמבולנס לקבל טיפול רפואי ושב לעת ערב לתחנה. החוקר רושם כי הוא מזהה חתכים ביד ימין, חבלת ראש, כמו גם כתמי דם על החולצה ואלה צולמו. הוגשו גם תעודות רפואיות.

8. בית המשפט מפנה גם להודעתו של העורר, אשר קושר עצמו לאירוע, אך טוען כי הוא עצמו לא תקף, אלא רק הפריד בין אכרם לבין אחרים. עם זאת, אין הוא יכול לציין את השמות של מי שהשתתף בקטטה באותה עת. בהמשך הודעתו מספר שלא ראה את אכרם וטען שכל אלה שמאשימים אותו משקרים. בית המשפט מציין כי הודעה זו נראית תמוהה. זאת, נוכח הטענה כי בתחילה הפריד בין אכרם לבין אחרים, אך בלי יכולת לציין ולו שם אחד נוסף מבין בני משפחתו שהתקוטטו במקום. לאחר מכן, הוא סותר את עצמו ואומר שכלל לא ראה את אכרם באירוע, אלא רק אומר שראה קטטה והפריד. לדבריו, הוא הפריד לבד, מבלי שהיה איש עמו וכאמור, לא זיהה אף אחד מהמתקוטטים. העורר צחק בזמן שהחוקר הטיח בו את הראיות נגדו. העורר עמד על כך שאכרם משקר, למרות שלא הצליח להעלות על הדעת מדוע שישקר בעניין זה. בית המשפט מציין עוד כי בעימות בין אכרם לבין העורר, חזר כל אחד מהם על עמדותיו.

9. נוכח האמור, קבע בית המשפט כי יש ראיות מוצקות ביחס לחלקו של העורר, מעבר לנדרש בשלב זה. לפיכך, הורה בית המשפט על מתן תסקיר מעצר, כדי לבדוק אפשרות לקבלת חלופת מעצר.

10. בהחלטה שניה, שעניינה אפשרות החלופה, התייחס בית המשפט לתסקיר מעצר שהוגש ביום 27/03/2016. שירות



המבחן התרשם משיחה עם המתלוננים בתיק, כי מדובר בסכסוך פעיל, אשר עדיין מקיים סיכון להתקלחות מחודשת של אלימות. שירות המבחן עמד גם על תחושת חרדה של הנפגעים. שירות המבחן עמד על כך שלעורר אין עבר פלילי. יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם כי העורר עלול לפעול באופן "בלתי מקדם" במצבי סכסוך, תוך קושי להבין את חלקו ותוך השלכת האחריות על אחרים. נוכח הסכסוך הפעיל, העריך שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה.

11. לעניין החלופה, שירות המבחן מציין כי המשפחה שכרה דירה בבאר שבע, על מנת להרחיק מרהט. הדירה נשכרה לשמש כחלופה, עבור העורר ושני אחיו, הנאשמים באותה פרשה. נמסר כי ההצעה היא שאבי העורר ישמש כמפקח, יחד עם דוד, אח גדול ובן דוד. שירות המבחן התרשם כי מדובר בערבים מגוננים, שאינם מבטאים עמדה ביקורתית כלפי העורר. שירות המבחן הביע דאגה מכך שהערבים ציינו שהתקיימה סולחה בין הצדדים, דבר שאינו תואם את מה שמסרו המתלוננים. נוכח העובדה שמדובר בסכסוך פעיל לכאורה, והדירה אמורה להיות משותפת לשלושה מעורבים, העריך שירות המבחן כי הערבים לא יצליחו לצמצם את הסיכון הנשקף מהעורר.

12. בתסקיר משלים מיום 06/04/2016, נבדקה חלופה נוספת, שעיקרה פיקוח של שני דודים אחרים מאלה שהוצעו תחילה. אלה הציעו לשמור על העורר בבית ברהט, או לחלופין בדירה בבאר שבע. שירות המבחן מסר כי שוב יש פער בין הצדדים, כאשר הערבים מציינים שנערכה סולחה, אך המידע שהתקבל מצד המתלוננים (הפעם דיברו עם עמאר) הוא כי אין כל הסכמה ואין סולחה. שירות המבחן מציין כי בשים לב שמדובר בסכסוך פעיל, אין בחלופה כדי להספיק ובמיוחד לנוכח עמדת הערבים המוצעים שנראית מגוננת בעיני שירות המבחן.

13. בית המשפט בהחלטתו מיום 12/04/2016, עמד על המסוכנות העולה מנסיבות המעשה. זאת, כאשר מדובר בתקיפה משותפת את המתלונן, הפלתו ארצה, הכאתו במקלות ואז, כאשר העורר יושב על המתלונן, העורר שולף סכין ופוצע. עוד עמד בית המשפט על עוצמת העימות בין המשפחות, כפי שבאה לידי ביטוי בכל הפרשה. כן עמד בית המשפט על הערכת שירות המבחן בדבר רמת הסיכון הגבוהה להישנות אירועים אלימים, מצבם המשברי של המתלוננים, והעובדה כי הם רואים את הסכסוך כ"חי ונושם". בית המשפט ציין עוד את התרשמות שירות המבחן מהערבים, והמלצת שירות המבחן שלא להיעתר לחלופה המוצעת.

14. נוכח כל האמור, החליט בית המשפט כי אין מנוס ממעצרו של העורר עד תום ההליכים וציין שיש להבחין בין העורר לבין הנאשמת 1 בכתב האישום, אשר שוחררה לחלופת מעצר, הן משום שמעשיה אינם מקימים את אותה רמת מסוכנות והן משום שלגביה הוצעה חלופת מעצר ראויה. בית המשפט ציין כי במקרה זה, בהעדר חלופה המרוחקת גיאוגרפית במידה מספקת, אין הצדקה לסטות מהתסקיר השלילי של שירות המבחן.

הערר

15. הסנגור בערר הצביע על מגוון קשיים העולים, לדבריו, מחומר הראיות. הסנגור הצביע על סתירות, לכאורה, בין הגרסאות. כך לדוגמא, הצביע על כך שלפי עמאר תקיפת אכרם נעשתה גם באמצעות מקלות, דבר שאינו עולה מגרסתו של אכרם עצמו. הסנגור אף טען כי אכרם לא הזכיר את נוכחותו של עמאר במקום וממילא משתמע שעמאר לא ראה את התקיפה של אכרם. עמאר עצמו ציין כי אף שראה את התקיפה באופן כללי, לא ראה בפועל את התקיפה בסכין, אלא שמע על כך מפי אכרם. הסנגור סבור כי סתירות אלה יורדות לשורשו של עניין ולא זו בלבד שאין לראות את עדותו של עמאר כמחזקת את עדותו של אכרם, אלא שהסתירות ביניהן מלמדות על חולשה



בסיסית בראיות התביעה, ביחס לאירוע זה. כך, שלשיתו אין לקבוע כלל שיש ראיות לכאורה.

16. עוד מצביע הסנגור על כך שהן בעדות עמאר והן בעדות אכרם מצוינים השמות של מעורבים נוספים שהיו לכאורה בחצר באותה עת, שיכולים היו לשפוך אור על האירוע, בהם ההורים של אכרם ועלא, שהוא בעלה של הנאשמת 1. מעורבים אלה, אף שנחקרו חלקם בעניינים אחרים, לא נחקרו לעניין האירוע של תקיפת אכרם. אף כאן רואה הסנגור פגם בסיסי בראיות.

17. הסנגור מעלה תזה ולפיה, כל התלונה, לפחות לגבי השלב הזה, מתוזמרת על ידי עמאר. הסנגור מצביע על כך שהוא היה הראשון שהגיע למשטרה והוא למעשה הביא את אכרם למשטרה. עוד מצביע הסנגור על כך שעמאר היה בקשר עם שירות המבחן וטען שמדובר בסכסוך פעיל. זאת, למרות שבפועל לא היו התלקחויות נוספות של אלימות מאז האירועים המתוארים בכתב האישום וזאת, למרות שחלק מהמעורבים שוחררו לחלופות.

18. הסנגור ממשיך וטוען כי העורר הופלה לרעה לעומת הנאשמת 1, אשר לגביה הראיות טובות, היא מוקד הסכסוך, אשר "הדליקה" את השטח ולמרות זאת שוחררה. מכל מקום, סבור הסנגור כי אף אם אין מקום לחלופת מעצר, היה על בית המשפט לבדוק אפשרות החלטה בדבר מעצר בפיקוח אלקטרוני. זאת, נוכח דברי בית המשפט לפיהם ניתן היה לקבל חלופה מרוחקת יותר.

דין

19. לאחר שעיינתי בחומר החקירה, אין בידי לקבל את טענת הסנגור כי קיימת חולשה בראיות המחייבת, כשלעצמה, להורות על חלופת מעצר. אכן, יש סתירות מסוימות בין עמאר לבין אכרם ואכן לא כל העדים נחקרו לגבי כל הפרטים של כל האירועים ויתכן שאף יש עדים שלא נחקרו כלל. יחד עם זאת, כאשר מדובר באירוע מורכב, מרובה שלבים ומרובה משתתפים, קשה מאוד למפות באופן מדויק את כל העדויות של כל השלבים, ואין לבוא בטרוניה אל המשטרה לגבי חסר כזה או אחר, אם אין מדובר בעד הגנה מובהק, כגון עד אליבי, אשר לא נחקר. מכל מקום, בשלב זה אין ליתן לדבר משקל.

20. עוד יש לקחת בחשבון כי כאשר מדובר באירועים מהירים ומסעירים, טבעי הדבר שיהיו סתירות בין המעורבים. כך לדוגמא, אכרם ציין באופן מפורש שאינו מזהה את אחד מתוקפיו, אף שמדובר בתוקף שעמד קרוב אליו ולכאורה יכול היה אכרם לקבל את השם מעמאר, לו רצה לפברק גרסה. אולם, אכרם, לפי עדותו, נתפס והופל באופן מפתיע. זה הוא ההסבר לכך שלא הצליח לזהות אחד מקרוביו הגר עמו בשכונה, אשר היה לכאורה מולו באותו רגע. זהו גם ההסבר שלא מציין אי עמאר ראה. אם אכרם לא זיהה את אחד התוקפים, ממילא ניתן להבין גם שלא ידע שההתקפות עליו היו לא רק בבעיטות ומכות, אלא גם במקלות. עמאר עצמו מציין כי ראה את התקיפה מהצד, אך מסר שלא ראה במו עיניו את התקיפה בסכין. יש לשער, כי בעדות מתואמת מראש, לא היה מודה בנקודה זו. אין לומר שאין כל משקל לפערים, אך אין מדובר בפערים המלמדים על פניהם, שמדובר בעלילה חסרת שחר.

21. יש לזכור בהקשר זה כי עדותו של אכרם מחוזקת לא רק בעדותו של עמאר, אלא גם בממצאים רפואיים ובסימני הדם על חולצתו ובעיקר, בעדותו של העורר עצמו. עוד יאמר כי אני מסכים עם בית משפט השלום כי עדותו של העורר מוזרה. העורר סותר את עצמו בבירור, תוך כדי דיבור ותוך כדי עדות. מצד אחד, הוא קושר את עצמו לאירוע ומצד שני, הוא טוען שלא ראה דבר. הוא טוען שהפריד בין נצים שכולם קרובי משפחתו, אך טוען שלא זיהה מי



מהם. הוא טוען שהוא יודע שהוא הפריד בין אכרם לבין אחרים, למרות שלטענתו כלל לא ראה את אכרם. חלקי הדברים, בהם מודה העורר כי הוא קשור לאירוע בו הותקף אכרם, והסתירות הפנימיות בגרסתו, מחזקות את העדויות של אכרם ועמאר. חיזוק זה מהווה משקל נגד לקשיים ולחוסרים בעדויות עדי התביעה. **לפיכך, יש לדחות את הערר בכל הנוגע לטענות ביחס לראיות לכאורה.**

22. לעניין האפשרות לקבלת **חלופה** - אני מסכים עם בית משפט השלום כי הנתונים שעמדו בפניו לא אפשרו לקבל את החלופה שהוצעה באותה עת. המדובר, לכאורה, בתקיפה מתוכננת של שניים לפחות, אם לא שלושה. העורר, החזיק בסכין לכאורה, בעת התקיפה ואף השתמש בו. התרשמות שירות המבחן היא כי אם הסכסוך פעיל, הרי שמסוכנותו של העורר גבוהה. לפיכך, צדק בית המשפט שלא ניאות לקבל חלופת מעצר ברהט או בבאר שבע, הנמצאת במרחק נסיעה קצר מרהט, מקום מגורי המשפחות.

23. אוסיף ואומר, כי אני מסכים גם עם שירות המבחן שלא יהיה זה נכון, במקרה כזה, לאפשר חלופת מעצר למספר מעורבים יחד. המסוכנות כרוכה, בין השאר, בתחושת האחריות הקבוצתית והמחויבות ההדדית בין אחים. היות כל תוקף במקום אחר, מקטינה הסיכון כי יחברו זה לזה ליזום תקיפה מחודשת. זאת, אף בהנחה שמתקיים ביניהם קשר טלפוני.

24. הסנגור קובל על החלטת בית המשפט לראות את הסכסוך כסכסוך "חי", וזאת, למרות שלא היה אירוע תקיפה כבר מספר שבועות. אף בעניין זה אני מסכים עם בית המשפט. שירות המבחן שוחח עם מתלוננים ויש לשער שלו הייתה סולחה היו המתלוננים מדווחים על כך, שכן הסולחה אמורה למנוע התנהלות עוינת בין הצדדים ודיווח כוזב לרשויות, על מנת לפגוע, בוודאי מהווה התנהלות עוינת המסכנת את הסולחה. כן יש לקחת בחשבון שעצם המעצר של מעורבים מרכזיים מפחיתה גם את סכנת ההתלקחות על ידי אחרים, אף כאשר הסכסוך פעיל, ואין בכך לבד כדי להוות ראיה כי השלום והאחוזה חזרו לשכונה. מכל מקום, בוודאי שלא ניתן לקבל עדות של צד אחד בלבד, לפיה יש סולחה בין שני צדדים.

25. לעניין טענת האפליה, בית המשפט הסביר היטב את ההבדל בין העורר לבין הנאשמת 1. הרי, אף אם היא יוזמת האלימות, אין אינדיקציה כי היא חברה עם אחרים מראש לתקוף, או כי הייתה תכנית לתקוף, לפני מעשה התקיפה שלה הנראה ספונטאני לכאורה. אף לא נטען לגבי הנאשמת 1 כי היא השתמשה בסכין. אכן, היא המשיכה לתקוף בצוותא חדא, אך זאת לאחר שהצטרפו אליה, מבלי שיש אינדיקציה כי זו הייתה התוכנית מראש. ממילא, הערכת המסוכנות לגבי הנאשמת 1 היא במישור אחר לגמרי.

מסקנה

26. נוכח כל האמור, **הערר נדחה**. אולם, **רשאי הסנגור** לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, אם יהיה בידו להציע חלופת מעצר המרוחקת באופן משמעותי מרהט, ללא שהיה של מעורבים נוספים בכתובת החלופה, והכל בפיקוח ערבים טובים ומשכנעים.

27. לעניין האפשרות של איזוק אלקטרוני - נוכח טיב המסוכנות יש באפשרות של איזוק אלקטרוני כדי להוות פתרון ביניים אפשרי, באופן תיאורטי, ובלבד שלא יהא מדובר בשהייה ברהט. אולם, מכיוון שהחלופה שהוצעה נועדה לכלול מספר מעורבים, לא אתן הוראות לעניין זה. אם הסנגור יכול להעמיד הצעה של מעצר בפיקוח אלקטרוני,



מחוץ לרהט, כגון בבאר שבע, ללא שהיה של מעורבים אחרים, בפיקוח ערבים טובים ומשכנעים, **יוכל הסנגור לפנות** לבית המשפט השלום, ובית המשפט יבחן אפשרות זו באופן קונקרטי, בהתאם לכללים החלים על פיקוח אלקטרוני.

ניתנה היום, ב' אייר תשע"ו, 10 מאי 2016, בנוכחות העורר, ב"כ עו"ד ותד והתובע עו"ד גיל.

חתימה